

den ærede Justitsminister om Forstaaelsen af dette Nr. 1 i § 2 Lit. c., og om det ikke kunde være hensigtsmæssigt ved en lille Ændring at tydeliggøre den. Der staar nemlig: „Tre Aen med Tillæg af $\frac{1}{4}$ af Bygningernes Hvide“. Jeg antager, at Meningen har været „Bygningens Hvide“ saaledes at der kun er sigtet til Hviden af den Bygning, som staar paa selve den vedkommende Grund, saa at det altsaa er ligegyldigt, om der paa Nabogrunden staar en Bygning ude i Skjellet eller ikke. Agter jeg f. Ex. at reise en Bygning paa min Grund til en Hvide af 25 Aen, skal jeg for at kunne have Binduer ud imod Nabogrunden lade et aabent Terrain af 3 Aen plus 25 Fjerdedele Aen imod Nabogrunden, men naar der paa denne staar en Bygning lige ud i Skjellet, skal jeg efter den strengere Fortolkning have et aabent Terrain imod Naboen af 3 Aen plus 50 Fjerdedele Aen. Jeg antager nu, at den mildere Forstaaelse er ment, thi de følgende Nummere, hvor der tales om flere Bygninger paa samme Grund, bruge Udtrykket: „med Tillæg af $\frac{1}{4}$ ($\frac{1}{8}$) af de tvende Bygningers samlede Hvide“. Efter min Mening vilde Udtrykket i Nr. 1 tydeliggøres, naar der kom til at staa: „Bygningens Hvide for „Bygningernes“. Er det derimod ikke Meningen, at Loven skal forstaaes saaledes, vilde jeg anse det for nødvendigt at stille Forslag, thi en saa vidt gaaende Indskrænkning vilde jeg ikke kunne slutte mig til. Ligeledes er det aabenbart, at den Forudsætning, hvorpaa Lovudkastet, navnlig i dets § 2 d. hviler, nemlig, at Bestemmelserne i denne Lov faae deres fulde Anvendelse ogsaa i Tilfælde af, at Bygninger ere nedbrændte, kan medføre en ganske overordentlig Indskrænkning i vedkommende Ciers Benyttelse af Grunden, ja gjøre denne næsten værdiløs, saa at Loven jo, naar ikke Bestemmelsen i Litra d. anvendes paa en liberal Maade, vil kunne paaføre den Paagjældende overordentlige Tab. Men, som sagt, efter hele den Situation, hvori Sagen befinder sig, agter jeg ikke at modsætte mig dette Lovforslag. Jeg ønskede kun at høre en Udtalelse fra den ærede Justitsminister om Forstaaelsen af det omhandlede Punkt.

Justitsministeren (Klein): Det turde maasse være rigtigst, at jeg strax besvare denne Forespørgsel. Det ærede Medlem har uden Tvivl ikke gennemlæst nøagtigt Motiverne til det af mig i det andet Thing forelagte Lovforslag, thi deraf vilde han kunne se, at det aldeles ikke kan være tvivlsomt, at de Bygninger, der tales om i § 2 c. 1, kun ere de Bygninger, der findes paa den ene Eiendom, saa at det altsaa ikke gjør noget til Sagen, om der findes Bygninger paa Nabogrunden ud til Skjellet eller ikke. Det ærede Medlem vil nemlig kunne se i Motiverne, hvor der er refereret de oprindelige Forslag, der ligge til Grund for Lovforslaget, at der staar udtrykkeligt

„Bygningens“ Hvide. Jeg maa endog saa sige, at jeg kan ikke Andet end antage, at det er en ligesvem Trykfeil, naar der i Lovforslaget staar Bygningernes Hvide; men, hvad der er sikkert, er, at det ikke har været tilfiet at gjøre nogen Forandring i det oprindelige Forslag for dette Punkts Vedkommende. Altsaa § 2 c 1 er at forstaa saaledes, at der kun menes Bygningerne paa den paagjældende Grund, hvormod der er Spørgsmaal, uden Hensyn til, om der i Skjellet findes Bygninger, tilhørende Naboen, eller ikke. Jeg antager, at jeg har udtalt mig tilstrækkelig tydeligt.

Ninestad: Jeg maa blot med Hensyn til, at den ærede Minister mente, at jeg ikke med Opmærksomhed havde læst Motiverne, idet jeg ellers af det af ham paapegede vilde kunne have set, hvilken Forstaaelse der maatte gives det omhandlede Punktum, tillade mig at sige, at jeg har gennemlæst Motiverne, og at det netop er den Omstændighed, at der i Lovudkastet, saaledes som det kom fra Kommunalbestyrelsen, staar „Bygningens“ Hvide, medens dette er blevet forandret i Regjeringens Lovforslag til „Bygningernes“ Hvide, som hos mig har maattet vække en stærk Tvivl om, hvorvidt det ikke har været Meningen at foretage en Forandring.

Berg: Det er nævnt her under Forhandlingen, at vi med Hensyn til dette Lovforslag arbeide under et vist Tryk, idet vi ere saa langt henne i Samlingen. Det er sandt, forsaavidt som det er absolut nødvendigt at faae dette Lovforslag ud; men det er dog altid for Lovgivningsmagten vigtigt at overveie, hvorvidt man kommer fremad ikke blot paa den rette Vej, men ogsaa fremad paa den Maade, at vi ikke bringe andre Kræfter, der ellers ere i Virksomhed for en Revision af den vedkommende Sag, til at se Liden an, hvis man vedtager det her Foreliggende, saa at de altsaa ikke udrette den Nytte, de ellers kunde. Dette, mener jeg, vi skulle overveie, forinden vi gaa til den endelige Bedtagelse af dette Lovforslag. Sagen er jo ikke blot vigtig med Hensyn til de Punkter, her forhandles; men selve Byggeforholdene i Kjøbenhavn have jo ved Tilbragelser i den senere Tid vaakt mere end almindelig Opmærksomhed. Man kommer saaledes til at tænke paa de Paragrafer i Byggeloven, der omhandle Tilsynet med Bygningers Opførelse. De Begivenheder, der ere forefaldne, idet der har fundet Sammenstyrtninger Sted, hvorved der kunde være sket de største Ulykker, have jo fremmet hele Befolkningen og vaakt en stærk Tvivl om, hvorvidt der ikke burde foretages Forandringer i Lovgivningen, saa at denne i højere Grad end hidtil kunde sikke Samfundet mod Gjentagelser af saadan Art. Dernæst er der ogsaa Bestemmelserne med Hensyn til Justitsministerens Myndighed til at dispensere fra Byggelovens almindelige Bestemmelser. Den